

Huwelijkstradities in verschillende culturen

Wat wordt bedoeld met 'huwelijkstradities'?

Traditie komt van het latijnse woord traditio, dat overhandigen betekent. Huwelijkstradities zijn dus gewoonten en gebruiken betreft het huwelijk die van ouders op kinderen worden overgedragen. Het is dus eigenlijk het doorgeven van een stuk cultuur van de ene generatie aan de andere generatie.

Waarom een werkmap over huwelijkstradities?

Tot op de dag van vandaag is het huwelijk een heel speciale dag en spelen de traditionele gewoonten en gebruiken rondom het huwelijk een heel belangrijke rol. Maar hoe heeft het huwelijk en al de gewoonten en gebruiken eromheen zich ontwikkeld door de jaren heen? In een snel veranderende tijd en in een multiculturele samenleving is er vaak behoefte aan inzicht in de eigen tradities en die van andere landen.

Welke culturen komen in deze werkmap aan bod?

In deze werkmap zal aandacht besteed worden aan de volgende culturen:

- China
- Marokko
- Turkije
- Vlaanderen

Opmerking: per land en regio zijn er soms honderden verschillende tradities te vinden. Om het overzicht in deze werkmap te behouden, hebben we ervoor gekozen om telkens maar **1 cultuur per land of regio** te bespreken.

Hoe kadert deze werkmap binnen de leerplannen van de 2^e graad secundair onderwijs?

Leerplan geschiedenis, 2^e graad ASO, VVKSO

Algemene doelstellingen

- Inleving in andere samenlevingsvormen dan de huidige en dan de westerse
- Waardering voor de fundamentele menselijke waarden in de geschiedenis van de mensheid

Concrete leerplandoelstellingen

12) De leerlingen kunnen het maatschappelijk gedrag uit het verleden interpreteren vanuit de toenmalige, historische context.

14) De leerlingen kunnen een onderscheid maken tussen de hedendaagse westerse belevingswereld of waarden en die van een vroegere periode.

16) De leerlingen zijn nauwkeurig bij het verzamelen, ordenen, analyseren en interpreteren van informatie over de historische en actuele werkelijkheid.

20) De leerlingen tonen belangstelling voor de overblijfselen uit het verleden en voor de actuele samenleving.

22) De leerlingen kunnen zich inleven in het dagelijkse leven van de mens uit de bestudeerde samenleving.

24) De leerlingen hebben een open geesteshouding ten aanzien van de historische en actuele werkelijkheid.

Eindtermen

2) De leerlingen geven enkele overeenkomsten en verschillen aan tussen de ontwikkelingsfasen van de westerse samenleving onderling en tussen westerse en andere samenlevingen, op basis van kenmerken uit de socialiteitsdimensie.

5) De leerlingen omschrijven enkele kenmerken van één niet-westerse samenleving in een bepaalde periode.

11) De leerlingen lichten uit de bestudeerde samenlevingen enkele elementen toe die in latere samenlevingen of vandaag invloed uitoefenen .

12) De leerlingen kunnen doelgericht informatie opzoeken over het verleden en het heden op basis van duidelijk afgebakende opdrachten met gevarieerd en gedifferentieerd leermateriaal.

14) De leerlingen kunnen aan de hand van vragen en op hun niveau geformuleerde opdrachten de nodige gegevens voor het beantwoorden van een historische probleemstelling halen uit het informatiemateriaal zoals tekeningen, schema's, tabellen...

20) De leerlingen hechten waarde aan de bevraging van het verleden om verklaringen te zoeken voor actuele feiten.

21) De leerlingen brengen waardering op voor het intellectueel-eerlijk omgaan met historische informatie en voor het bespreekbaar stellen van stereotiepen en vooroordelen.

23) De leerlingen zijn bereid waarden en normen uit heden, verleden en andere culturen vanuit de historische en actuele context te benaderen.

Leerplan rooms-katholieke godsdienst, 2^e graad

1^e jaar 2^e graad ASO

- Terrein: Jezelf worden
 - In de eigen identiteit een participeren aan groep(en) en gemeenschap(pen) ontdekken

- Terrein: Bronnen van leven
 - Omschrijven en bespreken welke vormen van religiositeit en godsdienstbeleving jongeren aanspreken
 - Openheid vertonen voor het gebruik van symbolen, rituelen en tweede taal

2^e jaar 2^e graad ASO

- Terrein: Een cultuur van ontmoeten
 - De plaats van seksualiteit en lichamelijkeheid in een cultuur van de liefde en ontmoeting aangeven
- Terrein: Omgaan met verschil
 - De houding t.o.v. het anders zijn van zichzelf en van anderen ontdekken en kritisch analyseren

Ook mogelijk:

Geschiedenis, 2^e graad KSO/TSO

Godsdienst, 2^e graad TSO/BSO

Nederlands, 2^e graad

Humane wetenschappen, 2^e graad ASO

Creatie en mode, 2^e graad TSO

Toerisme, 2^e graad TSO (bv. Thema folklore)

PAV, 2^e graad BSO

Ook kan vakoverschrijdend gewerkt worden.

China

- Het begin van de dag.

Bij de bruid

Bij zonsopgang op de huwelijksdag vindt een uitgebreid badritueel plaats. De bruid baadt in water dat verrijkt werd met pomelo, een variant van grapefruit, om haar te reinigen van kwade geesten. Een 'vrouw die veel geluk brengt', dit is een vrouw met veel kinderen en familieleden, staat in voor het stylen van het haar van de bruid. Het haar zal nu voor de eerste keer als het haar van een getrouwde vrouw opgestoken worden. De bruid wordt vervolgens op de rug van de vrouw naar het hoofdvertrek van haar huis gebracht. Daar wordt de bruid in het rood gekleed en krijgt ze ook een rode sluier of kroon met linten of kralen opgezet. De rode kleur staat symbool voor geluk.

Wanneer de bruid aangekleed is, buigt ze voor haar ouders. In China wordt veel belang gehecht aan (voor)ouderverering. Vervolgens wacht de bruid op de processie die van het huis van haar toekomstige echtgenoot zal vertrekken.

Bij de bruidegom

De mannen komen samen bij de bruidegom om zich om te kleden. De bruidegom draagt een traditioneel kledingstuk, rode schoenen en een rode, zijden sjaal. Hij knielt voor het familiealtaar neer en krijgt door zijn vader een hoofddekseel met cipressenbladeren opgezet.

- De processie

Voetzoekers, gongs en trommels kondigen het vertrek van de processie aan. De bruidegom gaat de processie voor en is daarbij vergezeld van een kind dat symbool staat voor zijn toekomstige zonen. De bruidsstoel wordt door de andere genodigden meegevoerd. Ook muzikanten, een 'dansende leeuw' en een eenhoorn maken deel uit van de processie. In recentere tijden worden ook auto's, die versierd zijn met nepbloemen en poppen, gebruikt om de menigte te vervoeren. Deze zogenaamde bloemenauto's, ofwel fa tché, zijn meestal luxueuzere wagens, wat ook past bij een huwelijk.

- De aankomst bij de bruid

Eenmaal bij het huis van de bruid aangekomen, proberen de bruidegom en zijn kameraden de woning binnen te dringen. Maar dit lukt niet omdat de vrienden van de

bruid de toegang tot het huis versperren! De bruidegom hoort een bedrag te betalen voordat hij de toelating krijgt om het huis binnen te gaan. Er worden hem verschillende rode enveloppen aangeboden waaruit hij een keuze mag maken. In deze enveloppen steekt een papiertje met daarop het bedrag dat de bruidegom zal moeten betalen.

- De reis van de bruid

De 'vrouw die veel geluk brengt' draagt de bruid op haar rug naar de bruidsstoel. Een tweede genodigde houdt een parasol voor de bruid en een derde gooit met rijst. Rijst is een symbool voor vruchtbaarheid en rijkdom: zo wordt de hoop uitgedrukt dat het koppel veel kinderen zal krijgen.

Aan de achterzijde van de stoel worden een zeef en een metalen spiegel, die het licht reflecteert, bevestigd om de bruid te beschermen tegen kwade machten. De bruid kan ook een spiegel aan haar kledij bevestigen. Deze spiegel maakt ze niet los voordat ze veilig en wel op het huwelijksbed zit. Er worden ook voetzoekers afgeschoten om de kwade geesten te verjagen. De bruidsstoel is van veel gordijnen voorzien zodat de bruid zeker niets kan zien dat haar ongeluk brengen zoals bijvoorbeeld een weduwe of kat.

Vroeger kon het zijn dat de bruid ook in een houten 'kooi' vervoerd werd en haar voeten werden vastgebonden. Dit is waarschijnlijk een overblijfsel uit tijden dat de bruid zich verzette tegen een huwelijk.

Beweging is heel belangrijk bij een huwelijk. Deze beweging wordt gesymboliseerd in de verplaatsing van de bruid naar het huis van haar toekomstige echtgenoot.

- De huwelijksceremonie

In vergelijking met de uitgebreide voorbereidingen, is de huwelijksceremonie beperkt. Het koppel wordt voor het familiealtaar van de bruidegom gebracht waar ze hulde brengen aan de voorouders. Dan volgt een theeceremonie.

Thee is de nationale drank van China. Bovendien is het serveren van thee een teken van respect. Het is ook een handige drank omdat niet iedereen alcohol drinkt. Het is de gewoonte dat de bruid en bruidegom thee inschenken. Thee, met 2 lotuszaadjes en 2 rode dadels in het kopje, worden eerst aan de ouders van de bruidegom aangeboden. Vervolgens krijgen de andere familieleden thee ingeschonken: eerst de oudere en dan de jongere verwanten.

Lotuszaadjes en dadels worden voor twee redenen in thee gebruikt:

- 1) De woorden "lotus" en "jaar," "zaad" en "kind", "dadel" en "vroeg" zijn homofonen. Dat wil zeggen dat ze hetzelfde klinken maar een andere betekenis hebben in het Chinees.
- 2) De Chinezen geloofden in vroegere tijden dat lotuszaadjes en dadels de pasgehuwden zouden helpen om snel en veel kinderen te krijgen. Zo zouden er voor de grootouders ook veel kleinkinderen zijn.

De bruid en bruidegom krijgen van de genodigden rode enveloppen cadeau waarin geld en juwelen gestopt werden. Deze enveloppen worden op de schaal met de theekopjes gelegd.

Het huwelijksmaal kan uit maar liefst 12 gangen bestaan. Tijdens het eten door staat het koppel op om elke tafel met gasten af te gaan en te toasten.

- Trouwen in het Kantonees (Chinees dialect)

San Lung : Bruid
San Long : Bruidegom

Poen Lung : Beste vrouw
Poen Long : Beste man

Tsie Moei : Bruidsmeisjes

Marokko

Een Marokkaans huwelijk kan op verschillende manieren worden gevierd. Veel hangt af van de regio's waar het bruidspaar en hun families uit afkomstig zijn.

In ons land duurt een Marokkaanse bruiloft ongeveer 2 à 3 dagen. In Marokko zelf trekt men er vaak een hele week voor uit. Bij een Marokkaans trouwfeest is het vooral de bruid en haar vele jurken die in de belangstelling staan.

- **Huwelijkscontract**

Soms ondertekent een trouwpaar al tijdens de verloving een huwelijkscontract. In Marokko is zo'n contract zowel voor het geloof als voor de wet geldig. In België is dat niet het geval en moet het koppel ook een burgerlijk huwelijk aangaan om wettelijk getrouwd te zijn. Marokkanen hechten minder belang aan het huwelijkscontract dan aan het huwelijksfeest. Pas na het huwelijksfeest en de huwelijksnacht wordt een koppel als 'echt' getrouwd gezien.

- **De bruidsschat**

Het is gebruikelijk dat de familie van de bruidegom een bruidsschat aan het meisje geeft. De onderhandelingen over de grootte van de bruidsschat gebeuren door de families, niet door het bruidspaar zelf. In Marokko is het de gewoonte de bruidsschat uit te drukken in goud. Vaak gaat het dan om juwelen. In België bevat de bruidsschat naast gouden sieraden en geld ook huishoudelijke dingen zoals lakens of keukenapparaten, die later goed van pas komen in het huis van het kersverse paar.

- **De hennadag**

De eerste dag van een Marokkaans huwelijksfeest is de hennadag. Op deze dag worden de handen en voeten van de bruid rijkelijk versierd met hennatekeningen. Tijdens dit gebeuren wordt de bruid omringd door vrouwen uit haar familie en die van de bruidegom, maar ook door haar vriendinnen. Eigenlijk kan een hennafeest een beetje beschouwd worden als het vrijgezellenfeest van de bruid. Henna staat voor voorspoed en geluk. De lichaamsversiering is dus een manier om uit te drukken dat men hoopt dat de bruid en de bruidegom gelukkig zullen worden met elkaar.

De bruidegom of andere mannen zijn niet welkom op de hennadag. Wel kunnen vrienden en familieleden van de bruidegom, als ze dat wensen, ook een vrijgezellenfeestje voor hem organiseren.

- **Het trouwfeest**

Op de tweede dag van het huwelijk wordt er een groot feest georganiseerd. Tijdens het feest verandert de bruid meerdere keren van bruidskleed. Het aantal jurken wijst op de grootte van de bruidsschat.

De eerste jurk die de bruid draagt, is een traditionele zware jurk met allerlei juwelen. De bruid heeft verdriet omdat ze haar familie moet verlaten. Daarom kijkt ze triest en richt ze haar hoofd naar de grond als ze de feestzaal binnen komt. De bruid wordt door haar

'negaffa', de vrouwen die haar helpen bij haar kledij, begeleid naar haar troon. Deze bijna koninklijke troon is een traditioneel element van een Marokkaans trouwfeest en zorgt ervoor dat iedereen het bruidspaar goed kan zien en bewonderen. Nadat de bruid even op de troon heeft gezeten, gaat ze zich omkleden om iets later opnieuw de zaal binnen te komen in een

andere kleding. Dat doet zij meerdere keren tijdens het feest en telkens weer verschijnt ze in een prachtig, meestal vrij traditioneel, bruidskleding.

De bruidegom draagt tijdens het feest een witte 'jellaba': een witte broek, een witte lange bloes en witte pantoffels.

Vaak neemt de bruid plaats op een soort draagberrie die op de schouders van enkele mannen de lucht in gaat en wordt de bruidegom letterlijk op handen gedragen. Het bruidspaar wordt op deze manier samen rondgedragen. Af en toe nemen de bruid en de bruidegom elkaars hand vast als teken van verbondenheid.

Turkije

- De bruidsschat

De familie van de jongen schenkt een huwelijksgift aan het meisje. Meestal bestaat de bruidsschat uit geld, goud of vastgoed. Het meisje krijgt dan bijvoorbeeld een gouden armband. De bruidsschat is bedoeld om het meisje te beschermen: als het huwelijk fout loopt, wordt er met de bruidsschat voor gezorgd dat zij beschikt over middelen om zich te redden.

- Het hennafeest

Op de dag voor het eigenlijke trouwfeest heeft het hennafeest plaats, een emotioneel gebeuren waarmee de laatste nacht van de bruid in het huis van haar ouders gevierd wordt. Dit feest is alleen voor vrouwen. Er zijn een heleboel hapjes en muziek en er wordt gedanst. Halverwege het hennafeest komen de moeder, zussen, nichtjes en vriendinnen van de bruidegom langs met henna. De vriendinnen van de aanstaande bruid gaan dan met een kaarsje in de handen in een kring staan en dansen en zingen voor de bruid. Terwijl een familielid van de bruidegom hennatekeningen op haar handen en voeten aanbrengt, draagt de bruid een rode sluier. Als de hennatronen droog zijn, gaat de sluier af en wordt verder gefeest.

- De huwelijksplechtigheid

Turken trouwen twee keer. Moslims zijn immers verplicht om te trouwen voor de wet en voor de imam. De trouw voor de wet heeft op het gemeentehuis plaats, waar het bruidspaar en de getuigen het trouwboek ondertekenen. Trouwen voor de imam gebeurt gewoonlijk bij de jongen thuis. De imam vraagt de bruid en de bruidegom drie keer of ze met het huwelijk instemmen. Deze plechtigheid is gewoonlijk vrij kort.

Tijdens het trouwfeest en de dagen die er aan vooraf gaan, worden de bruid en de bruidegom allebei bijgestaan door iemand die hen begeleidt. Dat kan bijvoorbeeld door mensen uit de familie of door een pasgetrouwd koppel zijn. De vrouw vergezelt de bruid en de man gaat mee met de bruidegom. Deze personen zijn er dus de hele tijd bij en leggen uit wat er moet gedaan worden en wanneer. Ze geven dus steun en bescherming. Meestal blijven deze personen ook na het huwelijk hele goede vrienden van de bruid en de bruidegom.

- Het trouwfeest

Bij een Turks huwelijk is het de gewoonte dat de bruidegom de bruid met de auto gaat ophalen aan het huis van haar ouders. Er wordt samen gebeden dat het koppel lang samen en gelukkig zal zijn en de bruidegom krijgt een handdoek vol noten. De bruid mag het huis niet verlaten vooraleer een mannelijk familielid een rood lint rond haar middel geknoopt heeft. De rode kleur staat voor maagdelijkheid. Traditioneel zal diegene die het lint omknoopt zeggen dat het te kort is. De bruidegom stopt die persoon dan geld toe tot blijkt dat het lint toch past. Daarna rijden de auto's in stoet door de stad. Daarbij wordt voortdurend getoeterd. De bedoeling daarvan is het kwade af te schrikken. Tegelijk wordt zo ook uiting gegeven aan de feestvreugde. Langs het parcours van de auto's kunnen eventueel 'hindernissen' opduiken. Zo wordt bijvoorbeeld een borstel op straat gelegd. Er moet dan een beetje geld

gegeven worden om te mogen doorrijden. Er wordt veel belang gehecht aan het aantal auto's dat meerijs in de stoet, omdat dat iets zegt over hoeveel kennissen de families hebben

Vaak draagt de bruid tot aan de openingsdans een rode sluier. Die wordt dan door de bruidegom afgenomen, waarna hij de bruid een kus op het voorhoofd geeft. Daarna kan iedereen dansen.

De bruidstaart wordt door de bruid en de bruidegom aangesneden. Vlak voor het mes over de taart gaat, houdt de zaalverantwoordelijke het tegen en roept hij dat het mes niet snijdt. Er moet dan papiergeld op de taart geplakt worden tot het mes wel wil snijden.

Vlaanderen

Eeuwen geleden was een simpele mondelinge verklaring al voldoende om jezelf getrouwd te noemen. Er werd getrouwd in de tuin of onder een boom en de bruid en de bruidegom bezegelden hun huwelijk met een kus. Pas in de middeleeuwen werd dat anders. Dat kwam vooral door de Kerk, die het belangrijk vond om een officiële status aan een huwelijk te verbinden. Vanaf toen werd het verplicht om een huwelijk af te sluiten in het bijzijn van getuigen en vast te leggen in de huwelijksregisters.

- De trouwjurk

Vandaag kan een bruid een trouwjurk kiezen in om het even welke tint en stijl, maar lange tijd was wit de aangewezen kleur. De witte bruidsjurk dook voor het eerst op in het oude Egypte, waar wit een feestkleur was en daarnaast ook symbool stond voor maagdelijkheid. Ook jonge Romeinse echtgenotes kozen voor een witte tunica.

Aan het begin van de twintigste eeuw werd vaak in het zwart getrouwd. Wit was op dat ogenblik de kleur van de rijkere klasse. Wit is een kleur die namelijk snel vuil wordt en ervoor zorgt dat de kledij snel gewassen moet worden. Na de eerste Wereldoorlog droegen bruiden vooral hun beste jurk als ze trouwden. Wel had men duidelijke ideeën over de kleur die de jurk kon hebben. Dat werd uitgedrukt met versjes zoals 'blauw geeft trouw, groen gaat aan de haal, wit brengt liefde, geel kijkt scheel, rood is brutaal, zwart de dood'. Het was aangeraden om een jurk uit zijde te dragen, want satijn zou leiden tot ongeluk en fluweel tot armoede. Meisjes die tijdens WO II trouwden, hadden niet veel aan dergelijke weetjes: zij moesten het zien te redden met wat er was en daardoor moest hun jurk wel eens uit een parachute gemaakt worden. Vanaf 1950 was de witte bruidsjurk opnieuw in gebruik. Als de bruid zou trouwen in de bruidsjurk van haar moeder, dan zou dit geluk kunnen brengen. De bruidegom die de jurk van zijn bruid voor het huwelijk zou zien, zou steevast ongeluk brengen. Ook wanneer de bruid zich helemaal gekleed in de spiegel ziet, zou dit ongeluk brengen. Dit zou immers betekenen dat ze al getrouwd is en het zou de goden kunnen uitdagen er alsnog een stokje voor te steken.

- De bruidssluier

Over de betekenis van de bruidssluier doen verschillende verklaringen de ronde. Een van de interpretaties houdt in dat de bruid een sluier droeg om minder herkenbaar te zijn voor de boze geesten die het op haar trouwdag op haar gemunt hadden.

Volgens een andere bron zou de bruidssluier dan weer een teken van ondergeschiktheid aan de man zijn. Als de bruid haar echtgenoot de sluier liet weghalen, dan gaf zij daarmee aan dat zij zich schikte naar zijn dominantie. Haalde zij hem zelf weg, dan toonde zij zo haar onafhankelijkheid.

Nog een andere verklaring gaat terug op de tijd dat bruiden nog geschaakt werden bij een vijandige stam. Om haar bij het vluchten onherkenbaar te maken, werd zij bedekt met een doek of deken, dat pas vlak voor de ceremonie weggehaald werd. Uit dit gebruik zou dan later de bruidssluier ontstaan zijn.

- Voor de wet

Een koppel dat gaat trouwen, moet maximum 6 maanden en minimum 14 dagen voor de trouwdag aangifte van het huwelijk doen. In de periode daartussen mag iedereen die dat wil zich verzetten tegen het huwelijk. Uiteraard kan je dat niet zomaar doen en moet zo'n verzet wel goed gemotiveerd zijn.

De trouwplechtigheid zelf wordt door de burgemeester of de schepen van burgerlijke stand voltrokken. Bij het burgerlijk huwelijk worden eerst een aantal artikelen uit het Burgerlijk Wetboek over de rechten en plichten van echtgenoten voorgelezen. Vervolgens wordt aan de trouwers gevraagd of zij elkaar als echtgenoot nemen. Na een luide 'ja' van de bruid en bruidegom wordt het koppel in naam van de wet getrouwd verklaard. Daarna wordt de huwelijksakte opgemaakt. Die wordt ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand en geldt als officieel bewijs van het huwelijk. Bruid en bruidegom hebben elk een getuige meegebracht die de akte ondertekent. Zelf krijgen de pasgehuwden een trouwboekje, waarin later ook de namen van hun kinderen genoteerd worden. In Vlaanderen ben je enkel officieel getrouwd als je voor de wet getrouwd bent. Lange tijd konden alleen een man en een vrouw samen trouwen. In 2003 kwam daar verandering in en sindsdien kunnen ook homokoppels in het huwelijksbootje stappen.

- Rechts of links?

Tijdens een huwelijksplechtigheid zitten de familieleden en vrienden van de bruidegom rechts achter hem in de kerk en die van de bruid links achter haar. De reden hiervoor is simpel. Vroeger was het vaak zo dat er tussen beide families nogal wat vetes bestonden. Om te voorkomen dat ze elkaar tijdens de plechtigheden te lijf zouden gaan, zaten de families elk aan een kant. Ook moest uit elke familie een klein meisje aan de kant van de andere familie gaan zitten, met als achterliggende gedachte dat iemand van de eigen familie niet aangevallen zou worden.

- Bruidsmeisjes

De taken van de bruidsmeisjes zijn nu het helpen bij het aankleden van de bruid, de sleep van de bruid vasthouden... Maar oorspronkelijk was hun taak heel anders! Vroeger geloofden mensen dat boze geesten het tijdens de huwelijksplechtigheid op de bruid gemunt hadden. Om deze geesten in de war te brengen, werden bruidsmeisjes ingezet die men zoveel mogelijk op de bruid deed lijken.

- Het bruidsboeket

Oorspronkelijk was het bruidsboeket eigenlijk een kruidentuiltje, dat ook weer bedoeld was om boze geesten weg te houden bij de bruid. Later werd het bruidsboeket een symbool van vruchtbaarheid. In vroegere tijden werden ook allerlei boodschappen in het boeket verwerkt: aan elke bloemsoort was een bepaalde betekenis verbonden. Lelies bijvoorbeeld staan voor puurheid, zuiverheid en onschuld. Vaak worden in een bruidsboeket witte en groene tinten gebruikt. Wit is de kleur van de maagdelijkheid. Vroeger was ook oranjebloesem erg in, omdat deze bloem symbool staat voor voorspoed en vruchtbaarheid.

Een bruid kan op het eind van het avondfeest haar bruidsboeket achter zich gooien naar een groepje ongetrouwde vriendinnen. Het meisje dat het boeket weet te vangen, zou de volgende zijn die huwt. Dit gebruik zou zijn oorsprong vinden in de

middeleeuwen, toen de gasten het bruidspaar na het feest tot aan hun huis volgden. Onderweg probeerden zij een stukje van de kledij van het koppel te stelen, om hen zo geluk te brengen. Om de aangeschoten feestvierders af te leiden en te kunnen ontsnappen, gooide de bruid tijdens de achtervolging het boeket achter zich.

- De trouwring

Het absolute hoogtepunt van een huwelijksmis is natuurlijk het uitwisselen van de ringen. De vierde vinger noemen we trouwens de ringvinger omdat dat de vinger is waarrond de trouwring gedragen wordt. De Grieken dachten dat er een speciale ader of zenuw in die vinger recht naar het hart liep. Het dragen van een ring zou afkomstig zijn van bij de Egyptenaren, voor wie de ring symbool stond voor onontbindbaarheid en oneindigheid, of dus voor eeuwige trouw.

De meeste mensen kiezen een trouwringen uit goud of zilver. Bij de Romeinen was de ring vaak uit ijzer vervaardigd, omwille van de symbolische sterkte van het metaal. In trouwringen is ook vaak een diamantje ingewerkt. De benaming diamant is afgeleid van het Griekse woord voor 'onoverwinnelijk' en dat is precies wat een huwelijk moet inhouden.

- In het kerkportaal

Bij het verlaten van de kerk is het de gewoonte dat vrienden en kennissen rijst of confetti over het bruidspaar gooien. Dit is een traditie die uit het Oosten werd overgenomen. Oorspronkelijk werd tarwe gebruikt in plaats van rijst en werd ook alleen de bruid bestrooid. Dit ritueel staat symbool voor vruchtbaarheid zodat 'het meisje op jeugdige leeftijd kinderen zou baren op dezelfde manier dat tarwe brood voortbrengt'.

In de Antwerpse Kempen wordt door de bruid en bruidegom na de kerkelijke plechtigheid nog vaak een glaasje wijn en een glaasje azijn gedronken. Wijn en azijn staan symbool voor de goede en kwade dagen in het huwelijk.

- De toespraak tijdens het avondfeest

Tijdens het avondfeest durft de bruidegom of de vader van de bruid zich aan een toespraak wagen die vol dubbelzinnige toespelingen en grappen zit. Dit gebruik dateert al uit het voorchristelijke Rome, waar bij een huwelijksplechtigheid een officiële grappenmaker werd ingehuurd. Dit was ook weer bedoeld om de aandacht van het pasgetrouwde paar af te leiden en ze daardoor van kwade invloeden te beschermen.

- De bruidstaart

Op een huwelijksfeest is er gewoonlijk eten en drank in overvloed. Dat danken we in grote mate aan de Germanen, die zich te pletter aten en dronken tijdens een huwelijksmaal om de goden aan hun kant te krijgen. Het huwelijksmaal moet dus gezien worden als een soort offer.

Het belangrijkste onderdeel van het menu is natuurlijk de bruidstaart. Ook deze traditie is van oorsprong weer een verwijzing naar vruchtbaarheid. Vroeger kregen de

bruid en bruidegom taart van hun gasten in plaats van hier zelf voor te zorgen. Ook werden stukken taart naar afwezige vrienden en kennissen gestuurd zodat zij ook in de feestvreugde en het geluk zouden kunnen delen. De bruidstaart met verdiepingen is een typisch Amerikaans verschijnsel, dat pas in de voorbije jaren door ons werd overgenomen.

- Over de drempel

De bruid werd vaak over de drempel van het (nieuwe) huis gedragen omdat men bang was dat zij anders haar maagdelijkheid aan de aarde zou verliezen. Een andere verklaring is dat vroeger gedacht werd dat de geesten van de voorouders onder de drempel van het huis wonen en zeker niet gestoord mochten worden.

Bronnenlijst

- Websites

<http://brie.infoteur.nl/specials/huwelijkstradities.html>

<http://www.geledraak.nl/html/forum/viewtopic.php?t=2947>

<http://kunst-en-cultuur.infonu.nl/mensen/26651-chinese-huwelijkstradities.html>

<http://www.chcp.org/wedding.html#preparations>

<http://www.tradities.be>

<http://www.feesttips.org>

- Werken

P. Aron e.a., *Verliefd, verloofd, getrouwd: huwelijksgebruiken in Vlaanderen, Wallonië vroeger en nu*, ASLK-Galerij, Brussel, 1988

P. Lorie, *Volksgeloof, Boek van magische kennis*, Rijswijk, Elmar, 1993

H. Worsley, *The white dress*, 2009

- Filmpjes

<http://www.youtube.com/watch?gl=NL&hl=nl&v=AdjFx5mR8rk>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Chinees_huwelijk